

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EF-Tidende nr. L 178 af 17.07.00, s. 1-16) - i det følgende benævnt direktivet eller e-handelsdirektivet - der vedlægges som bilag.

Lovforslaget har til formål at sikre fri bevægelighed i det indre marked for påbegyndelse og udøvelse af informationssamfundstjenester. Det vil sige tjenester, der har et kommercielt sigte, leveres online (ad elektronisk vej over en vis distance) samt foretages på individuel anmodning. En informationssamfundstjeneste kan for eksempel være internetadgangstjenester, søgemaskiner, reklame eller tilbud om salg af en vare på internettet. Det karakteristiske for udbud af tjenester over elektroniske netværk er, at de automatisk og samtidigt kan være tilgængelige i alle medlemsstaterne og derfor er særligt kendetegnet ved deres grænseoverskridende karakter.

Det skal være muligt at udbyde informationssamfundstjenester, uden at medlemsstaternes lovgivning forhindrer etablering og den frie udveksling af tjenesteydelser. For at sikre den frie bevægelighed i det indre marked har det været nødvendigt at fjerne visse retlige hindringer for disse ydelser gennem koordinering af medlemsstaternes lovgivning og at fastsætte visse minimumskrav for informationssamfundstjenester på fællesskabsplan.

A. Direktivet om elektronisk handel

1. Formål og anvendelsesområde

E-handelsdirektivet er vedtaget med hjemmel i Amsterdamtraktatens artikel 42, stk. 2, artikel 45 og artikel 95, hvorefter beslutning træffes af Rådet med kvalificeret flertal efter fælles beslutningstagen med Europa-Parlamentet (artikel 251). Medlemsstaterne er forpligtet til at have gennemført direktivet i national ret senest den 16. januar 2002.

E-handelsdirektivet er et horisontalt direktiv, som supplerer den gældende generelle og sektorspecifikke EU-regulering, der gælder for informationssamfundstjenester. Direktivet indeholder således ikke en selvstændig regulering af informationssamfundstjenester, men fastsætter visse minimumskrav til disse tjenester samt fastlægger de nødvendige grænsedragninger i forbindelse med tjenester, der udbydes online. Direktivet regulerer således informationssamfundstjenester i relation til tjenesteydernes etablering, kommerciel kommunikation, elektroniske kontrakter, formidlersansvar, adfærdskodekser, udenretslig bilæggelse af tvister, klageadgang og myndighedssamarbejde.

Direktivets formål er at fjerne en række retlige hindringer som følge af forskelle i nationale lovgivninger og usikkerhed om, hvilke nationale regler der finder anvendelse på informationssamfundstjenester. Direktivet fjerner disse hindringer ved at indføre et afsenderlandsprincip, der giver leverandører mulighed for at tilbyde tjenester overalt i EU på basis af retssystemet i etableringslandet. Direktivet indfører dog ikke ny international privatret og berører ikke domstolens kompetence.

Direktivets bestemmelser gælder både for erhvervsdrivende og forbrugere. En række af direktivets bestemmelser kan dog fraviges i handelskøb, ligesom en række forhold og aktiviteter er holdt uden for direktivets anvendelsesområde. Direktivet indeholder derudover en række definitioner for at præcisere anvendelsesområdet.

I overensstemmelse med traktaten overlades det til medlemsstaterne at bestemme form og midler til gennemførelse af e-handelsdirektivet, for så vidt disse ikke er fastlagt i direktivet.

2. Det indre marked

Som en central bestemmelse indfører direktivet i artikel 3 et afsenderlandsprincip, der bygger dels på et princip om hjemlandskontrol, dels på et princip om gensidig anerkendelse.